

Невже я мушу крізь цей біль, що зараз —
І світло — на п'явки і закарлюки?
Мою свідомість поїда шуліка. —
На обрій — обрії громадить, — скільки зору —

Прозорі куби — й біси в амбразурах, —
Без Тебе — все таке чуже й далеке, —
Від зримого — одна суцільна млака —
Лиш — де-не-де — з купин — неону зерна.

Уся земля, все небо — тільки заводь,
Де я Твого дослухаюся зову
Крізь бісів зубокрилу зграю.

Єдиний Ти — відживлюєш і грієш.
Й хоч біс мене за петельки трима,
Я весь до Тебе — вже — гірський струмок.